

Børne Blad

Udkommer hver søndag.

Nr. 49.

7de december 1902.

28de aarg.

Grundig vaff.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I paktet til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Forklaring

over

Luthers lille Katekisme.

19de Læse.

Det syvende bud.

Du skal ikke stjæle.

Hvad er det?

Vi skal frygte og elske Gud, saa vi ikke tager vor næstes penge eller gods, ei heller tilbønder os dem ved falsk vare eller anden svig.

men hjælper ham at bevare sit gods og fremme sin næring.

77. Hvorfor har Gud givet os det syvende bud?

Gud har givet os det syvende bud for at verne om den eiendom, som han har betroet enhver af os.

78. Hvad forbyder Gud os derfor i det syvende bud?

Gud forbyder os i det syvende bud at tage næstens penge og gods. — Tyveri og røveri. Han forbyder os ogsaa at tilbønde os næstens eiendom ved falske varer eller anden svig. — Bedrag, lotteri, "gambling".

Efs. 4, 28. Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbeide heller!

1 Kor. 6, 10. Sværten tyve eller røvere skal arve Guds rige.

1 Tess. 4, 6. Ingen skal forurette eller bringe sin broder i nogen sag.

Ordspr. 11, 1. Falske vegtstaaer er en vederstyggelighed for Herren.

Salme 37, 21. Den ugudelige laaner og betaler ikke.

Efs.: Judas, Joh. 12, 1-8. — Utan, Josva 7, 1-26. — Den utro husholder, Luf. 16, 1-12. — Sakkæus, Luf. 19.

Han stoler paa mig.

Af Georg Smidt.

Solen holdt netop paa at gaa ned, og de sidste gyldne straalere spillede paa landhandler Griksens store hvidmalede gaard, der laa saa dominerende deroppe paa bakken, som straanede nedover mod det smukke tjern.

Ude paa altanen sad fru Griksen og hendes mand smaasnakende, mens de nød den smukke sommeraften.

"Jo, det er, som jeg siger, Gyda; jeg syntes synd om gutten, og da jeg fik høre, at han skulde bort sættes paany for fattigvæsenets regning, sagde jeg, at jeg skulde tage ham uden noget vederlag.

Jeg kjendte jo lidt til hans far, der helt igjennem var en brav mand, hvis eneste feil var, at han troede alle for godt og som følge deraf mistede alt, hvad han havde."

"Ja, ja, det kan vel neppe gøres om igjen da; men at have en sliq forældreløs liden fattiggut har sine ulemper. Om forældrene end har været brave mennesker, er det jo ikke sikkert, at sønnen følger i deres fodspor, og hvem ved, hvilke slemme vaner han kan have lagt sig til efter deres døds. — Opholdet hos snedker Jørgensens har vel neppe tjent til at fremme det gode hos ham", sagde fru.

"Det faar nu tiden vise; — der blev han behandlet som en hund — udnyttet paa alle maader. Jeg har mere end en gang haft ondt af ham og har lovet mig selv, at der skulde blive en forandring saa snart som muligt."

"Og han skulde komme allerede iaftey?"

spurgte fru med et lidt suk.

"Ja, og se derborte kommer han. Tag nu venlig imod ham og lad Karen give ham aftensmad — han trænger lidt venlighed, skaffar. Og tag dig saa ikke dette mere nær; han kan hve dig mangan haandskrækning og blive nyttig nok, skal du saa se."

"Gid det var saa vel", sagde fru Griksen og reiste sig for at give gamle Karen kaffepige den nødbendige ordre.

Opover bakken til landhandler Griksens gaard kom en liden fattigklædt, barbenet gut gaaende. Det af solen brune smukke barneansigt var noget magert, og de brune, ærlige barneøjne betragtede med et noget sth, men samtidig nysgjerrigt blif den store, hvidmalede gaard paa bakkens top. — Trøkket tæt ind til sig holdt han en tynd pakte, som han syntes

at skjænte en særegen opmærksomhed, at dømmes efter den omhu, hvormed den var pakket og det kjærlige blik, hvormed han af og til betragtede den.

Og det var ikke saa underligt, at han havde omhu for den — den indeholdt jo paa en maade det eneste lyse minde fra hans barndom, den eneste skat, han eiede i verden — moders billede. Synet af det havde skjænknet ham trøst i mangen tung stund; naar han saa paa de kjendte, kjære træer, var det, som om hun endnu var hos ham og trøstede ham og formanede ham til det gode.

D, han havde ikke vandret paa roser siden moder døde og han kom ud iblandt fremmede. Snebiter Zverfen havde været en streng herre, og mere end en gang havde han grædt sig i søvn om aftenen paa sit usle natteleie. — Na, hvor han havde længtet efter kjærlighed — efter venlige ord! Vilde man møde ham anderledes her? Han vilde gjerne arbejde, gjerne gjøre alt, hvad man bad ham om, ja mere til, bare han maatte faa et venligt smil, et opmuntrende ord — han trængte det saa saart.

Nu dreiede han ind paa gaardspladsen, og i samme øieblik reiste gaardshundene sig knurrende og nærmede sig ham temmelig truende — men i næste øieblik viste Karen kottepige sig i døren og kaldte den tilbage.

"Kom ind her paa kjøkkenet du, gutten min", sagde hun venligt. "Fruen har sagt, at jeg skal tage mig af dig, og skjønt jeg just ikke kan ønske dig velkommen af ganske hjerte — for her er sandelig nok af folk her før at stille for — saa har jeg selv vidst, hvad det er at staa alene i verden i mine unge dage, saa jeg skal ikke lægge sten til byrden for dig."

Lille Jngjald bukkede saa godt han kunde og trykkede taknemmelig den gamle kottepigens haand, og snart var han placeret ved kjøkkenbænken med en dampende kaffetop og en hel del tykke smørrebrød foran sig.

Da Karen kottepige ved sengetid ligede indom det lille staldværrelse, Jngjald var bleven anvist som sit, fandt hun ham liggende med taarer i de mørke øine og med et portræt i haanden.

"Sover du ikke endnu?" spurgte hun med blød stemme.

"Nei", svarede han. "Jeg havde saa meget at tænke paa itvild, at jeg ikke kunde sove. De har været saa venlig mod mig, og jeg ved ikke, hvad jeg kan gjøre for at vise, hvor taknemmelig jeg er for det. Havde moder levet, vilde hun have sagt mig det.

"Er det billedet af din moder?" spurgte den gamle kottepige og tog portrættet, som han rakte hende.

"Ja", svarede han; "det var meget penere før, men jeg har havt det fremme saa ofte for at se paa det, for jeg synes ligesom jeg trænger hende saa tidt, og derfor er det blevet noget stibdent og stegt."

"Stakkars liben; det kan saa være, du har trængt til hende", sagde den gamle; "men imorgen skal du faa en ramme af mig, som jeg tænker passer til billedet, og saa skal vi hænge det op paa væggen over sengen din, saa har du det bestandig for øie."

Jngjalbs øine straalende af taknemmelighed, da han efter at have faaet vide den næste dags pligter trykkede den gamle kottepigens haand til godnat, og da han kort efter solbede hænderne til sin aftenbøn, glemte han ikke at takke Gud for, hvor godt han havde faaet det, og at bede for gamle Karen.

* * *

Der var gaaet aar hen, siden Jngjald kom til landhandler Eriksen, og han var ikke længere den blege, magre gut som dengang. Landhandlerens venlige, men bestemte maade at behandle ham paa havde øvet sin gavnlige virkning paa den unge gut, og han hang ved ham med en næsten rørende ømhed.

Fru Eriksen havde ogsaa mere forsonet sig med at have "fattiggutten" i huset; hun maatte medgive, at hendes mand havde havt ret, da han spaaede, at gutten kunde blive til nytte — han var villig og snild og gjorde alt for at vinde hende; men nogen egentlig tillid til ham, det havde hun ikke — han var nu engang et af samfundets stedbørn, der var i hendes øine en himmelhvid forfæjle paa ham og de to gutter i butikken; dem skolede hun saa tragt paa.

Eriksen havde snakkert om, at han tænkte paa at beholde Jngjald ogsaa efter konfirmationen, opbrage ham til en dygtig handelsmand — men det var atter en af Eriksens daarlige planer, mente fru, en af dem, som hun modsatte sig paa det bestemteste, hver gang han bragte den paa bane.

Det var lørdag et par uger før paaste. Jngjald var paa tilbageveien fra prestegaarden sammen med en flok konfirmander, og samtalen dreiede sig om en taterflokk, der nylig havde hjemstøgt hygden.

"Er det sandt, at de ogsaa var indom hos landhandleren for at tigge, men intet fik og

Gode venner.

En morsom fyr.

brugte trusler?" spurgte Silert Nektsten, en søn af en af bygdens lærere, henvendt til Jngjald.

"Ja", svarede denne; "Eriksen var ikke hjemme, og den ene af betjentene turde ikke give dem noget, da fruene havde nedlagt forbud mod det."

"Det skulde hun ikke have gjort", sagde en anden af flokken meget overlegent; "det kunde komme til at koste hende mere, hvis de opfyldte sin trusel og svæd huset af over hovedet paa hende; slikt har hændt før, har jeg hørt sige — de er hevnjerrige, slige folk."

Jngjald svarede ikke; men ordene merkede han sig, og hver eneste aften gjaldt hans sidste blik den store hovedbygning.

Næste lørdag skulde Eriksen til byen i forretninger og ikke komme tilbage før paafølgende mandag. Jngjald skydsede ham ned til stationen, og landhandleren htrede, idet han steg af: "Nu maa du være slikt gut, mens jeg er borte, Jngjald — du ved, jeg stoler paa dig", tilføiede han smilende.

"Han stoler paa mig! Han stoler paa mig!" gjentog Jngjald mere end en gang ved sig selv paa hjemveien med straalende øine — ja, han skulde nok ikke blive stuffet.

Da han den aften gik tilfængs, varede det længe, inden han kunde saa sove. Ordene gjenløb atter og atter i hans øren, og han lyttede ængstelig efter enhver lyd. Da han endelig slumrede ind, drømte han om tatere, der sneg sig omkring hovedbygningen med lydløse trin. Han syntes, han saa et sterkt lysstær falde ind i værelset og belhse moders billede paa væggen, og han syntes, at en nærmede sig væggen og greb efter det. Da vaagnede han ved en frygtelig krafsanstrengelse. Billedet var urørt og han var alene i værelset, men det sterke lysstær havde ikke været frugten af en drøm.

Han for op af sengen, kastede paa sig de nødvendige klædningsstykke og ilede ud.

Hovedbygningen brændte. Luerne slikkede opover den søndre væg.

"Nu gjælder det!" mumlede den lille tapre gut og bed tænderne sammen, "nu gjælder det at vise, at han kan stole paa mig."

Hurtig som lynet styrte han til hovedindgangen.

Den var laaset.

Han bearbejdede døren med hænder og fødder og raabte "brand!" med en stemme, der skjælvede af rædsel, men den sterke laas trodsede hans anstrengelse, og de sovende mennesker derinde lod ikke til at høre hans fortvilede raab.

Afsted for han til skulet og kom i næste øieblik tilbage med den svære økse, og for dens slag sprang døren op.

Hurtig som en kat sprang den lille modige gut fra værelse til værelse og bakte de sovende, der søvndrukne og rædselslagne tumlede nedover trapperne og ud i det frie.

Derude havde der allerede samlet sig en del mennesker, og lensmanden, der ogsaa var kommet tilstede, var ibrig beskæftiget med at uddele sine ordre.

"Det var en Guds lykke, at De var oppe endnu, frue", sagde han, henvendt til fru Eriksen; "der findes vel ingen, der endnu ikke er kommen ud?"

"Jeg ved ikke — jo, de er alle ude", stammede hun. "Vi var forlængst gaaet tilro alle sammen; det var lille Jngjald, som vækkede os. O Gud, hvilken frygtelig ulukke!"

"Tag det saa rolig som muligt, frue, og vær glad til, at De har livet i behold. Slangerne fra stationen er allerede paa veien, og her er jo vand nok; det kan gaa bedre, end De tror."

En liden barbenet gut med et ansigt sværtet af røg ilede i det samme forbi i retning af hovedbygningen, fulgt af to voksne gutter.

"Det nytter ikke, Jngjald; bøgerne bliver altid baaret op om aftenen og sat ved siden af pengestrinet i Eriksens værelse paa et lidet bord, der staar paa høire side af sengen; men det er umuligt at komme derop nu."

"Vil en af eder være med, saa gaar det nok!"

"Nei, se deroppe, hvorledes røgen strømmer ud af værelset, vi kommer aldrig levende ned igjen."

"Ja ja, saa vil jeg forsøge alene", raabte den lille, modige fyr, og inden lensmanden kunde forhindre det, var han allerede et godt stykke oppe i den røgfylde trappe.

"Han stoler paa mig!" stønnede han, mens han arbejdede sig op, og han gjentog ordene halvt ubevidst, naar han af og til krybende maatte lægge sig ned med ansigtet mod haanden for at puste ud.

Endelig var han inde i værelset. Han hørte luerne knistre i tapetet paa den anden side af væggen, men famlede sig fremad, og i næste øieblik holdt han de for landhandleren saa værdisfulde gjenstande i haanden og begyndte tilbage-toget.

Røgen, der veltede ind fra sideværelset, truede med at kvæle ham, han pustede tæt og

tungt, og det var, som om der laa en centnervegt paa brystet.

"Herre Gud, du maa hjælpe mig nu!" bad han, idet han knugede bøgerne og skrinet ind til sig og krøb videre.

Nu var han ved trappen, men kræfterne var blevne saa smaa — han følte, han var nær ved at tabe bevidstheden. Han syntes, han hørte landhandlerens stemme der nedenfra, og gjorde en fortvilet anstrengelse for at rejse sig, men traadte feil og tumlede nedover trappen.

Men der nedenfor grebes han af sterke arme, og da han atter kom til sig selv, laa han paa sin seng i staldbærelset, hvor hans første blif mødte moderens billede.

Var det en drøm? Han folbede hænderne, men i det samme følte han en varm, blød haand lægge sig over hans, og da han forundret saa til siden, mødte han fru Griksens taarefyldte øine.

"Gud ste lob, at du lever, Ingalb", stammede hun. "Du har været meget syg, og vi har vaaget over dig i flere dage; men nu skal vi med Guds hjælp alligevel saa lov til at vise dig, hvor taknemmelige vi er", tilføjede hun, idet hun høiede sig over ham og kyssede ham paa panden.

Og fru Griksen holdt ord. Da den nye hovedbygning havde rejst sig paa den gamle plads, flyttede den tapre lille "fattiggut" over til sine nye pleiefædre — nu vidste de begge, at de kunde stole paa ham.

Gud ved, hvad der er bedst for os.

Marie var en liden pige paa 12 aar. En dag falbt hun og kom saa slemt tilfæde, at hun maatte holde sengen. Hun havde ikke mange venner; men de saa, hun havde, elskede hende inderlig. Marie havde lært at elske Jesus, derfor var hun sin lidelse taalmodig.

Naar hendes venner besøgte hende, var de ofte forundrede over at finde hende saa glad og tilfreds, skjønt hun stadig maatte ligge i sengen og aldrig kunde gaa ud i den friske luft og det skønne solskin eller lege som andre børn. En dag spurgte de hende, hvorledes hun kunde være saa glad. Hun svarede:

"Gud ved jo, hvad der er bedst for mig."

Og hun tog ikke feil. Gud ved altid, hvad der er bedst for os. Det kan vi trøst lide paa.

Det lille lys.

En liden gut sagde engang: "Jeg kan ikke gjøre noget godt; for jeg er saa liden."

Da sagde en ældre mand til ham: "Se paa det lys der. Det er lidet, men kan gjøre meget: det kan sætte et hus i brand; men det kan ogsaa hjælpe et menneske til at læse i Guds ord og forkorte den lange nat for syge og lidende. Gjør du alt, hvad du kan, min gut, og lad dit lille lys saa skinne for menneskene, at naar de ser dine gode gjerninger, de kan prise din fader, som er i himlen!"

Om morgenen.

Jeg takker dig
ret hjertelig,
som mig bestjerme vilde
mod nattens gru
med stor omhu,
min Gud, al godheds tilbe.

At frisk og sund
i morgenstund
jeg vaagned uden vaade
med sjælefred
og munterhed, —
det alt er af din naade.

Jeg beder dig,
at du vil mig
i dagens løb bevare
fra synd og sorg,
ja vær min borg
imod al nød og fare!

Styr mund og haand,
Gud Helligaand,
saa jeg mig ei forhaster!
Styr al min id,
saa jeg med stid
undviger alle laster!

Som sol mon gaa
paa himlens blaa
til folkedag og glæde,
saa lad du mig,
oplyst af dig,
i Jesu fodspor træde!

—"Børneb."

Til billederne.

Grundig vaff.

Ja, slikt maa til engang imellem. Karen kan ikke vasse sit hoved, som det trænges, derfor kommer mama med varmt vand, og naar hun har behandlet sin lille pige, kan vi være fitter paa, at hovedet er aldeles rent. Thi det er ingen, som klarer det arbejde bedre end mama.

Gode venner.

Det er ikke vanstelig at skjønne, at Lovise og hesten er gode venner. Nu har hun kjørt med blakken i noksaa mange aar, og altid har den været saa snild, saa snild. Hver eneste gang, hun skulde ud at kjøre med den, havde hun et par sukkerbiter i lommen sin, de skulde blakken have paa turen. — Men nu har Lovise faaet sig en cycle, den er ny, og derfor er hun svært begeistret for den. Nu skal hun prøve sin nye maskine, men først maa hun bort til blakken, flappe den og give den en sukkerbit.

En morsom fyr.

Ja, er ikke det en morsom fyr kanste? Men hvad er det for klæder, han har paa sig? De kan da ikke være hans egne. Se

bare paa jakken, den naar ham til knærne og armene er brettet op. Na, jeg tænker det er en ældre broders eller kanste sin papas klæder, gutten har faaet paa sig. Not er det, han synes, det er svært morsomt. Men skulde det være din broders klæder, du morer dig med, min lille ven, da raader jeg dig til at faa dem af dig, før han kommer; thi ellers vil du kanste ikke faa det saa morsomt, som du nu synes at have det.

Dpt. paa gaader i nr. 47.

Gaader:

1. Ella — alle.
2. Det betyder ingenting.
3. Rige — rige.
4. Solstraalerne.
5. Vint — kviv.
6. Paa fartet.
7. Hestehaar

Billedgaade:

Kristian den 4de styrede Norge i jelssti aar.

Gaade.

Jeg udbetaler 21 kroner og har da tilovers akkurat $\frac{1}{21}$ af det, jeg havde. Spormeg et havde jeg?

Billedgaade

H I ^rK W = Ge L & W el

N

^mK

$\frac{ke}{1}$ S

At Selga Dye.